

Девојчице у ласцивним позама окупирале су Фејсбук, највећу друштвену мрежу. Аматерске фотографије направљене у пин-ап маниру, у сопственој продукцији (пред огледалом) или уз помоћ најбоље другарице, украшавају Фејсбук профил сваке друге тинејџерке. Као одговор, појавиле су се чак и Фејсбук групе посвећене исмевању ове колико бизарне, толико и тужне појаве, у којима чланови међусобно размењују и коментаришу небројене фотографије тинејџерки које својим провокативним позама покушавају да изграде статус секс бомби и укажу на своју сличност са Ријаном, Бијонсе, Лејди Гагом или Дитом фон Тиз.

Ово, наравно, није локална појава настала као последица домаће турбо-фолк културе, већ глобални тренд о коме редовно извештавају светски медији. Британска штампа ових дана забринуто констатује како је тешко наћи девојчицу која не верује да је тело постало једина улазница за успех и којој животни сан није да постане старлета. Хорде тинејџерки обучених као порно звезде окупирају дискотеке и ноћне клубове надајући се да ће их неко приметити, и спремне су на све врсте понижавајућих ситуација како би се избориле за шансу у свету „гламур-моделинга“, што је еуфемизам за позирање у тзв. магацинима за мушкарце. Животни узорци су им старлете, стриптизете и добро плаћене проститутке, попут тренутно популарне др Брук Магнанти, успешне научнице која је годинама водила двоструки живот радећи као кол-герла високе класе, и која је недавно обелоданила свој идентитет стекавши огромну популарност. Док се према њеним мемоарима, које је писала у виду блога под псеудонимом „Лепотица дана“ снима ТВ-серија, Брук, попут других жена које су своју сексуалност ставиле на тржиште, постаје инкарнација модерног феминизма.

Заиста, хиперсексуализација девојчица и жена данас се често слави као знак ослобађања и оснаживања женског рода. Рушење сексуалних конвенција био је један од главних циљева покрета за ослобађање жена током седамдесетих, у време када су сексуално слободне жене још увек носиле стигму неморалности. Међутим, чини се да је негде у међувремену, током борбе против традиционалних норми које су од жена захтевале честитост и смерност, и залагања за сексуалне слободе какве су увелико уживали мушкарци, сексуалност постала једини битан аспект женске равноправности. Да ли је сексуално самопоуздање једино што данашње девојке сматрају важним, питају се културолози и феминисти, и да ли је идентитет сексуалног објекта или сексуалног предатора једино на шта се своди савремени појам остварене жене?

„Бити слободна данас значи бити слободна да омоташ ноге око шипке за стриптиз,

покажеш груди у јавности, понашаш се ласцивно и орално задовољаваш дечаке на журкама уместо традиционалног пољупца за лаку ноћ“, пише Мелинда Тенкерд Рејст, аустралијска феминисткиња. Све је јачи притисак на девојчице да се покоре идеалу мршаве секси неваљалице, што оставља велике последице, а жеља да се разбијају табуи који су их раније штитили данас их доводи у све већу опасност, закључује она.

Шта се десило са идејом личног напретка и усавршавања и када се она свела на пуко гланцање спољашности? Америчка историчарка и феминисткиња Џоан Џејкобс Брамберг завирала је у дневнике девојчица како би открила како се идеја личног напредовања и усавршавања мењала кроз време.

Оно што је открила јесте да су почетком 20. века девојчице под идејом самоусавршавања сматрале све, осим физичког изгледа. Постати боља особа значило је поклањати мање пажње себи, више помагати другима, више се трудити у школи. Типичан одломак из таквог дневника гласио је: „Одлучна сам да не говорим више о себи и сопственим осећањима. Да размислим пре него што проговорим. Да радим напорно. Да будем уздржана у говору и делима. Да не дозволим да ми мисли лутају. Да будем достојанствена. Да више мислим на друге.“ Век касније, типичан одломак из дневника савремене девојчице гласи драстично другачије: „Покушаћу да себе побољшам колико год могу уз помоћ своје уштеђевине и новца који зарадим од чувања деце. Смршаћу, набавити нова сочива, већ имам нову фризуру, добру шминку, нову одећу и друге ситнице.“

Еријел Леви, америчка ауторка, анализирала је у својој књизи *Женске шовинистичке свиње* процесе захваљујући којима су модерне жене усвојиле тзв. културу ласцивности: часове стриптиза, идолизацију порно звезда, фризирање интимних зона, импланте и сл. „Ако су мушке шовинистичке свиње били мушкарци који сматрају жене комадима меса, у томе су их превазишле женске шовинистичке свиње – жене које од себе и других жена стварају сексуалне објекте.“

Шта је толико фасцинирало модерне жене у појавама какве су стриптизете и порно звезде? Одговор на који је наишла јесте да се за ове, некада маргинализоване културне појаве, данас све више везује идеја женског „оснаживања“. Такође, усвајање ових традиционално мушких образаца понашања (посета стриптиз клубовима, гледање порно филмова) за многе жене је начин да се такмиче са мушкарцима, тј. да победе осећај сексуалне инфериорности. У оваквом понашању често има мало искрености, а много труда да се имитирају мушкарци, закључује Леви.

Тријумф пластичне лутке

Пише: Јована Папан
петак, 29 јануар 2010 00:15

Све у свему, чини се да порука која девојчицама стиже из савремене културе јесте да без секси фотографије на Фејсбуку, штикли од 15 центиметара и вибратора у фиоци данас себе не можете сматрати „успешном“ и „јаком“ женом. Женом каква не само да прижељкује већ и живи „Секс и град“ живот, састављен из бесконачних сеанси улепшавања, шопинга, сексуалних авантура и њиховог препричавања са другарицама. Проблем је само у томе што се такав живот, попут и самог чувеног серијала, врло брзо претвара у фарсу.

Једна од добрих тековина деценија женске еманципације јесте што се просечна девојчица данас више не подређује стереотипу порцеланске лутке која послушно трепће. Лоша је што се све више подређује стереотипу пластичне лутке на надувавање која свој хиперсексуализовани идентитет доживљава као врхунац женског самоостварења и тријумф равноправности.